

Det er det samme Princip, der gjør sig gjældende her, som ved Indtagtskatten, hvor man ligeledes kommer til et Minimum, og siger: nedenfor det ville vi ikke gaae, nedenfor det kunne vi ikke beskaffe; saaledes siger man ogsaa her: nedenfor den Grændse af 50 Rbd., hvilken Grændse maaskee endda er for lav, kan man ikke gaae. Men, idet man kommer ovenover den, kan man tillade sig Tillemptninger, idet man ikke behøver at sige, at den, som har været lønnet dobbelt, ogsaa skal have en dobbelt Pension; thi Pensionen — og det vil man see denne hele Lov igjennem — er her betragtet, ikke som en Lønning, men hovedsagelig som et Forsørgelsesmiddel, og saaledes er det slett, at, medens man er bleven staaende ved Regjeringens Forlangende med Hensyn til det for den øverste Klasse fastsatte Minimum af 140 Rbd., er man ved de 2de nederste Classer stegget fra 40 Rbd. til 50 Rbd. og fra 50 Rbd. til 60 Rbd. Nu siger vel det ærede Medlem fra Kjøbenhavn: Men, hvorfor har man ikke overalt gjort dette, og hvorfor bliver Forholdet efter 40 Aars Tjenestetid forskjelligt for de forskjellige Classer? Jeg svarer hertil, at dette netop er en Følge af den samme Betragtning, som man maa holde fast ved og som gaaer igjennem hele Loven, at det er en Forsørgelse, hvorom der her er Tale, og, hvor en saadan lige Gradation ikke er absolut nødvendig. Det ærede Medlem synes ikke noksom at have lagt Mærke til, at ved enhver Pensionering, der angaaer Militairetaterne, er der et dobbelt Hensyn at tage, nemlig et Hensyn — og det et ikke uvigtigt for Staten — som gaaer ud paa, ikke at friste den paagældende Styrelse til at beholde en Mand udover det Tidspunkt, hvor hans Tjeneste virkelig er god og nyttig, og dernæst et andet Hensyn, nemlig Forsørgelses-hensynet. Jeg begriber meget vel, at, efter at man har sammenblandet Militairpensionen og Invalidforsørgelsen, er man kommen bort fra den af mig nys udhævede Betragtning; men, Feilen er ikke, at vi nu komme til Betragtningen, Feilen er, at man har forsøgt, hvad jeg troer, er, fra Statens Side seet, uklogt, nemlig, at sammenblande en borgerlig og en militair Pensionsslov. Vi ere gaaede ud fra det Hensyn, at man i den Alder, hvor

der er stor Rimelighed for, at Mandens Tjeneste ophører at være særdeles nyttig og ønskelig, og hvor man, dersom man ikke afskediger ham, beholder ham mere for hans Forsørgelse, end fordi Staten trænger til hans Tjeneste, der skulde han nu kunne finde en saadan Forsørgelse, at deels han kunde nogenlunde være tjent dermed, og deels Staten kunde uden Frygt falde sin Dom over hans Beskæftighed med Hensyn til fortsat Tjeneste. Derfor ere vi komne til at fastsætte en større Stigen for de første 10 Aar end for de næste 10 Aar, og derfor er den Betragtning aldeles ikke kommen til at staae saa afgjørende for os, at en Mand i de 20 sidste tilbagelagte Tjenesteaar netop skulde vinde saa Meget, som han havde i de 20 første. De 20 første Tjenesteaar ere for Staten de vigtigste Tjenesteaar, efter dem begynde de allerede at tabe af deres Vigtighed; de 30 første kunne endnu maaskee være nyttige for Staten; men de sidste 10 Aar maa man i Almindelighed helst ønske at være fri for, og rigtigere var det derfor maaskee, at fastsætte, at efter 30 Aars Tjenestetid skulde Maximum af Pensioneringen af disse Mænd indtræde, end at sætte nogensomhelst Præmie for at beholde dem længere. Det er, udgaaende fra denne Betragtning, at Udvalget er kommet til den Forandring, som her er foretagen, en Forandring, som jeg troer har i Forholdet, saaledes opfattet, sin fulde Berettigelse, men som, jeg gjentager det endnu engang, jeg for min Deel alligevel gjerne skulde opgive, om det skulde forhindre Loven fra at komme frem; thi jeg anseer det for vigtigt, at Loven netop i dette Dieblit, i Reductions-Dieblillet, træder for Lyset og kommer dem tilgode, som have et billigt Krav paa, at Hensyn dog omsider engang tages ogsaa til dem.

Finansministeren: Det gamle Ordsprog siger: Den veed bedst, hvor Skoen trykfer, som har den paa. Det er i Erkjendelsen heraf, at Regjeringen er fremkommen med sit Forslag, hvor vanskeligt man end maatte erkjende det at være under nærværende Omstændigheder at faae det frem i en nogenlunde fyldestgjørende Stikkelse. Det er i de Motiver, som have ledsaget Forslaget, oplyst, hvorledes Regjeringen er kommen til at ansee det uund-